

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 893

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 decembrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.300 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91, art. 94 și art. 95 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2-4	Decizia nr. 1.466 din 10 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 8 și art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în întregul ei, art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și a ordonanței de urgență în întregul ei, art. 3 alin. (1) lit. g) și h), art. 10 alin. (1) și (2), art. 13, art. 19 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, precum și a ordonanței în întregul ei.....	10-13
Decizia nr. 1.373 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720 ⁸ din Codul de procedură civilă	4-6	Decizia nr. 1.510 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.....	14-15
Decizia nr. 1.405 din 3 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	6-8		
Decizia nr. 1.412 din 3 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.300**

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91, art. 94 și art. 95 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91, art. 94 și art. 95 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uman Serv” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 473/46/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că nu se poate vorbi despre o încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi ori de o restrângere a activității economice, întrucât autorul excepției compară categorii de furnizori de servicii medicale aflați în situații obiectiv diferite, ceea ce justifică un tratament juridic diferențiat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 473/46/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91, art. 94 și art. 95 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Uman Serv” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea cu prilejul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței nr. 124/F-C din 10 septembrie 2008 a Curții de Apel Pitești — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că art. 94 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, arată că textul de lege criticat creează discriminări între unitățile medicale specializate autorizate din sistemul privat față de unitățile medicale din sistemul public, prin aceea că primele sunt excluse de la decontarea tuturor serviciilor de asistență medicală de urgență și transport medical asistat, cu excepția consultațiilor la domiciliu pentru urgențele de gradul 2. De asemenea, arată că, prin prevederile art. 94 și următoarele din Legea nr. 95/2006, furnizorii privați de servicii medicale sunt prejudiciați în mod flagrant, îngrădindu-li-se accesul la prestarea serviciilor medicale pentru care sunt autorizați. Prin aceste norme legale se creează o situație de

inegalitate a părților în desfășurarea unei activități la care ar trebui să fie garantat accesul neîngrădit, potrivit principiilor constituționale. Mai mult, arată că prin textele de lege criticate sunt încălcate și principiile legislației comunitare în domeniul concurenței, sens în care invocă prevederile art. 87 alin. (1) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, potrivit cărora ajutoarele acordate de stat sau cele acordate sub orice formă prin intermediul resurselor statului care distorsionează și amenință cu distorsionarea concurenței, prin favorizarea anumitor întreprinderi, sunt incompatibile cu piața comună. În același sens, amintește Hotărârea din 20 octombrie 2005, pronunțată de Curtea de Justiție Europeană în Cauza C-330/2003 „*Comisia Comunităților Europene contra Republicii Portugalia*”, prin care s-a arătat că „Articolul 4d al Directivei 90/388 care interzice Statelor Membre orice discriminare între furnizorii publici și cei privați (...), reprezintă o aplicație specifică a principiului general al egalității. Interzicerea discriminării, care este unul dintre principiile fundamentale ale legislației comunitare, presupune ca în situații similare să se adopte aceleași măsuri”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, neputându-se constata existența vreunei discriminări în sensul prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât este vorba de categorii diferite de furnizori de servicii medicale, respectiv publici și privați, cărora nu li se pot aplica reglementări identice. Pe de altă parte, prin textele de lege criticate, drepturile furnizorilor privați sunt doar limitate, nu înlăturate, acestora fiindu-le lăsată posibilitatea de a presta servicii de asistență medicală fără nicio îngrădire, în condițiile încheierii contractului direct cu beneficiarul sau asigurătorul privat.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că, așa cum reiese din cuprinsul dispozițiilor art. 47 alin. (2) și art. 61 alin. (1) din Constituție, legiuitorul se bucură de dreptul exclusiv de a reglementa sistemul de organizare a asistenței medicale, în vederea garantării dreptului cetățenilor la asistență medicală în unitățile sanitare de stat. În acest context constituțional, a fost reglementat sistemul național de asistență medicală de urgență și de prim ajutor calificat, cuprinzând asistența medicală publică de urgență și asistența medicală privată de urgență. Acestea sunt supuse unui tratament juridic diferențiat sub aspectul finanțării, care este însă justificat de natura specifică a celor două categorii de furnizori de asistență medicală de urgență. Astfel, decontarea serviciilor prestate de unitățile medicale organizate ca instituții publice și care nu au un scop comercial se face de către casa de asigurări de sănătate, în timp ce furnizorii de servicii medicale din sistemul privat, ce funcționează în scop comercial, își pot deconta serviciile prestate de la asiguratorii privați. Pentru aceleași considerente, apreciază că nu sunt încălcate nici prevederile art. 45 din Constituție. În ceea

ce privește speța indicată de autorul excepției, cât și prevederile art. 87 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, consideră că acestea nu prezintă relevanță în cauză.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât se referă la categorii diferite de asistență medicală, respectiv asistența medicală publică de urgență și asistența medicală privată de urgență. Principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic diferențiat pentru situații în mod obiectiv diferite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91, art. 94 și art. 95 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 91: „(1) *Asistența medicală publică de urgență în faza prespitalicească este asigurată de serviciile de ambulanță județene și de cel al municipiului București, precum și de echipajele integrate ale Serviciilor mobile de urgență, reanimare și descarcerare (SMURD), aflate în structura inspectoratelor pentru situații de urgență, a autorităților publice locale și a spitalelor județene și regionale.*

(2) *Personalul medical, precum și personalul nemedical — ambulanțieri, pompieri și conducători auto — din cadrul echipajelor care participă la acordarea asistenței medicale publice de urgență în faza prespitalicească vor fi pregătite în centre de formare acreditate și autorizate de Ministerul Sănătății Publice.*

(3) *Personalul din cadrul centrelor de apel unic de urgență 1-1-2, precum și din cadrul dispeceratelor medicale va fi special pregătit în centre de formare acreditate și autorizate de Ministerul Sănătății Publice, Ministerul Administrației și Internelor și Serviciul de Telecomunicații Speciale.*

(4) *Centrele de apel unic de urgență 1-1-2 și dispeceratele medicale pot avea în structura lor centre de expertiză regionale, în vederea furnizării unor informații specifice, precum și în vederea coordonării la distanță a activității echipajelor de prim ajutor calificat aflate în misiune, pe baza informațiilor obținute telefonic sau prin sisteme de transmisie de date.*

(5) *Asistența medicală publică de urgență în faza prespitalicească se va acorda utilizând ambulanțe tip B și C, construite și dotate conform standardelor și normelor europene în vigoare. În acordarea asistenței medicale publice de urgență se pot utiliza și autospeciale de transport echipaj medical, fără capacitate de transport pacient, nave, aeronave, precum și alte mijloace autorizate de Ministerul Sănătății Publice.*

(6) *Asistenții medicali din cadrul echipajelor de urgență prespitalicească vor fi instruiți și autorizați în utilizarea defibrilatoarelor semiautomate, iar medicii vor fi unici autorizați în utilizarea defibrilatoarelor manuale.*

(7) *Asistența medicală publică de urgență în faza spitalicească este asigurată de spitalele orășenești, municipale, județene și regionale aflate în structura Ministerului Sănătății Publice și/sau a autorităților publice locale.”;*

— Art. 94: „(1) *Asistența medicală privată de urgență în faza prespitalicească este asigurată de serviciile private de ambulanță, pe baza unui contract direct cu beneficiarul, cu asigurătorul privat al acestuia sau la solicitarea directă a beneficiarului ori a oricărei alte persoane, cu consimțământul acestuia.*

(2) *Personalul medical, precum și personalul nemedical care participă la acordarea asistenței medicale private de urgență în faza prespitalicească sunt pregătite în centre de formare acreditate și autorizate de Ministerul Sănătății Publice. Programele de formare prevăd condițiile de certificare a personalului medical, necesitățile de formare continuă și recertificarea acestuia.”;*

— Art. 95: „(1) *Asistența medicală privată de urgență în faza spitalicească este asigurată de spitalele private, pe baza unui contract direct cu beneficiarul, cu asigurătorul privat al acestuia sau la solicitarea directă a beneficiarului ori a aparținătorilor acestuia. În cazul pacienților cu funcțiile vitale în pericol, spitalele private au obligația de a acorda gratuit primul ajutor, până la transferul acestora în condiții de siguranță la un spital public.*

(2) *Asistența medicală privată de urgență este acordată de instituții private, cu respectarea standardelor minime de calitate și de operare impuse serviciilor publice de Ministerul Sănătății Publice.*

(3) *Asistența medicală privată de urgență include și misiuni de ambulanță aeriană asigurate în baza unor contracte cu beneficiarii sau cu asigurătorii privați ai acestora.”*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 45 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și libertatea economică. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 148 din Constituție prin raportare la prevederile art. 87 alin. (1) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, prin care se arată: „*Cu excepția situațiilor când se prevede altfel în prezentul tratat, ajutoarele acordate de stat, sau cele acordate sub orice formă prin intermediul resurselor statului care distorsionează sau amenință cu distorsionarea concurenței, prin favorizarea anumitor întreprinderi sau furnizori într-atât încât afectează comerțul dintre statele membre, sunt incompatibile cu piața comună.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că acest text constituțional are în vedere egalitatea în drepturi între cetățeni. Dobândind un sens mai larg, mai ales datorită semnificațiilor stabilite prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, principiul egalității în drepturi a fost extins și în ceea ce privește persoanele juridice, având în vedere că acestea sunt constituite și reprezintă voința unor persoane fizice. Chiar și în această interpretare extinsă, Curtea apreciază, totuși, că acest principiu nu își găsește aplicarea atunci când este vorba de a compara regimul juridic al unor persoane fizice sau juridice de drept privat, cu sau fără scop comercial, cu cel căruia îi sunt supuse instituțiile publice, ca persoane juridice înființate prin acte de putere sau de dispoziție ale autorităților publice centrale sau locale în scopul realizării unor acțiuni fără caracter comercial sau pentru îndeplinirea unui serviciu public nepatrimonial.

În legătură cu acest aspect, trebuie arătat și faptul că prevederile internaționale și jurisprudența invocate de autorul excepției se referă la acordarea de ajutoare unor întreprinderi sau furnizori antrenați în procesul economic concurențial, iar nu la finanțarea unor unități publice care furnizează anumite servicii populației, fără scop comercial, în vederea îndeplinirii obligațiilor sociale ale statului.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 45 din Constituție, Curtea constată că, potrivit acestui text de lege, libertatea economică, exercitată în condițiile legii, este garantată. Astfel, această libertate nu este absolută, legiuitorul fiind liber să stabilească limitele și condițiile desfășurării acesteia, atât pentru a asigura o anumită disciplină economică, dar și în funcție de situațiile specifice avute în vedere. În situația textelor de lege criticate, Curtea constată că acestea nu împiedică persoanele interesate să inițieze și să desfășoare o activitate comercială prin asigurarea unor servicii medicale private de urgență și nici nu creează discriminări între

persoane aflate în situații identice. Singura limitare care poate fi pusă în discuție este doar aceea a imposibilității serviciilor private de urgență de a încheia un contract cu casele de asigurări de sănătate în vederea decontării asistenței medicale acordate. Curtea apreciază însă că, în acest caz, nu se poate vorbi de o veritabilă restrângere a dreptului de a desfășura o activitate economică, de vreme ce această libertate nu impune statului susținerea ori decontarea serviciilor asigurate de comercianții privați din bani publici, așa cum este Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91, art. 94 și art. 95 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uman Serv” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 473/46/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.373

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Compania de Transport Feroviar Regional” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 7.697/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de

procedură civilă ca fiind inadmisibilă, apreciind că aceasta nu respectă condițiile prevăzute de lege referitoare la motivare. În ceea ce privește critica referitoare la prevederile art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, concluziile sunt de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocându-se jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.697/63/2008, **Tribunalul Dolj — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Compania de Transport Feroviar Regional” — S.R.L. din Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul consideră că art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 este neconstituțional, întrucât cererea de deschidere a procedurii insolvenței are la bază un titlu executoriu reprezentat de o hotărâre arbitrală, împotriva căreia s-a formulat acțiune în anulare ce vizează temeinicia și legalitatea titlului. Astfel, prin textul de lege menționat se încalcă dreptul la apărare, prevăzut

de art. 24 din Constituție, și dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 21 din Constituție. Autorul arată, de asemenea, că prin posibilitatea de declarare a insolvenței, în condițiile art. 3 pct. 6 din lege, este încălcat și dreptul de proprietate al societății comerciale, și se creează discriminări și privilegii, oferind posibilitatea unor persoane să își exercite în mod abuziv dreptul în dauna principiilor de egalitate și echitate consacrate de Constituție.

Tribunalul Dolj — Secția comercială apreciază excepția ca fiind neîntemeiată. Împrejurarea că un creditor care deține o creanță certă, lichidă și exigibilă împotriva unui debitor, de mai mult de 30 de zile, poate cere deschiderea procedurii insolvenței nu aduce atingere drepturilor constituționale ale debitorului referitoare la egalitatea în drepturi, accesul la justiție, dreptul la apărare și dreptul de proprietate privată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată. Insolvența fiind, potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile, creditorul este îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței dacă creanța sa este mai veche de 30 de zile.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, precum și prevederile art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]*

6. *prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile;*

— Art. 363 alin. 3: „*Hotărârea arbitrală comunicată părților are efectele unei hotărâri judecătorești definitive.*”;

— Art. 368: „*Hotărârea arbitrală investită cu formulă executorie constituie titlu executoriu și se execută silit întocmai ca și o hotărâre judecătorească.*”;

— Art. 720⁸: „*Hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială sunt executorii. Exercitarea apelului nu suspendă de drept executarea.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21, art. 24 și art. 44.

Examinând excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională constată că acestea nu pot face obiectul controlului de constituționalitate, deoarece autorul excepției le critică fără a indica textul constituțional pe care acestea îl încalcă. Prin urmare, excepția nu este motivată, nefiind respectate dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, constatând netemeinicia criticilor formulate, prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 instituie o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență, însă instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, precum și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență, cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind în același timp valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în deplin acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții juridice diferite pentru situații diferite.

Soluția adoptată în decizia anterioară, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3, art. 368 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Compania de Transport Feroviar Regional” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 7.697/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.405

din 3 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

nr. 528/90/2009,	nr. 526/90/2009,	nr. 523/90/2009,
nr. 132/90/2009,	nr. 873/90/2009,	nr. 3.066/90/2008,
nr. 180/90/2009,	nr. 181/90/2009,	nr. 3.484/90/2008,
nr. 872/90/2009,	nr. 2.143/90/2009,	nr. 3.780/90/2008,
nr. 869/90/2009,	nr. 606/90/2009,	nr. 2.911/90/2008,
nr. 2.917/90/2008,	nr. 2.918/90/2008,	nr. 2.922/90/2008,
nr. 2.924/90/2008,	nr. 2.925/90/2008,	nr. 3.118/90/2008,
nr. 3.235/90/2008,	nr. 3.952/90/2008,	nr. 663/90/2009,
nr. 605/90/2009,	nr. 1.391/90/2009,	nr. 871/90/2009 și
nr. 604/90/2009	ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă și în	dosarele nr. 305/42/2009 și nr. 311/42/2009 ale Curții de Apel

Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București și Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București în Dosarul nr. 199/120/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.843D/2009, nr. 2.844D/2009, nr. 3.220D/2009 — nr. 3.233D/2009, nr. 3.337D/2009, nr. 3.578D/2009 — nr. 3.592D/2009, nr. 3.870D/2009 — nr. 3.876D/2009, nr. 4.040D/2009 și nr. 4.041D/2009 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București și de Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București în dosarele nr. 1.046/120/2009, nr. 1.541/120/2009, nr. 400/120/2008, nr. 1.543/120/2009, nr. 971/120/2009, nr. 30/120/2009, nr. 5.785/120/2008, nr. 739/120/2009, nr. 1.130/120/2009 și nr. 4.145/120/2008 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă, în dosarele nr. 529/90/2009,

La apelul nominal răspund personal părțile Valentin Bădoi, Victor Bobe și Marian Zorilă. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.803D/2009, nr. 2.843D/2009, nr. 2.844D/2009, nr. 3.220D/2009 — nr. 3.233D/2009, nr. 3.337D/2009, nr. 3.578D/2009 — nr. 3.592D/2009, nr. 3.870D/2009 — nr. 3.876D/2009, nr. 4.040D/2009 și nr. 4.041D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Părțile prezente nu se opun conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.843D/2009, nr. 2.844D/2009, nr. 3.220D/2009 — nr. 3.233D/2009, nr. 3.337D/2009, nr. 3.578D/2009 — nr. 3.592D/2009, nr. 3.870D/2009 — nr. 3.876D/2009, nr. 4.040D/2009 și nr. 4.041D/2009 la Dosarul nr. 2.803D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul părților prezente.

Părțile Valentin Bădoi, Victor Bobe și Marian Zorilă solicită soluționarea excepției de neconstituționalitate astfel încât să faciliteze obținerea drepturilor bănești pe care le revendică de la Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 25 martie 2009, 13, 27, 29 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.046/120/2009, nr. 1.541/120/2009, nr. 400/120/2008, nr. 1.543/120/2009, nr. 971/120/2009, nr. 30/120/2009, nr. 5.785/120/2008, nr. 739/120/2009, nr. 1.130/120/2009 și nr. 4.145/120/2008, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 28 aprilie, 4 și 8 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 529/90/2009, nr. 528/90/2009, nr. 526/90/2009, nr. 523/90/2009, nr. 132/90/2009, nr. 873/90/2009, nr. 3.066/90/2008, nr. 180/90/2009, nr. 181/90/2009, nr. 3.484/90/2008, nr. 872/90/2009, nr. 2.143/90/2009, nr. 3.780/90/2008, nr. 869/90/2009, nr. 606/90/2009, nr. 2.911/90/2008, nr. 2.917/90/2008, nr. 2.918/90/2008, nr. 2.922/90/2008, nr. 2.924/90/2008, nr. 2.925/90/2008, nr. 3.118/90/2008, nr. 3.235/90/2008, nr. 3.952/90/2008, nr. 663/90/2009, nr. 605/90/2009, nr. 1.391/90/2009, nr. 871/90/2009 și nr. 604/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 29 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 305/42/2009 și nr. 311/42/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București și Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, și ale art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii excepției fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată

că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorii excepției o consideră esențială pentru motivarea lor, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (cauza *Unédic contra Franței* — 2008), să evite paralelismul legislativ (cauza *Katz contra României* — 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (cauza *Santo Pinto contra Portugaliei* — 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă și Tribunalul Vâlcea — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că modul de abrogare reglementat de art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, utilizat și în alte acte normative, reprezintă o treaptă intermediară între abrogarea expresă și abrogarea tacită, nefiind de natură a încălca vreo prevedere constituțională. De asemenea, arată că, din modalitatea de susținere a criticii, reiese în mod evident faptul că aspectele invocate vizează probleme de interpretare și aplicare a legii în timp, aspecte ce excedează competenței Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale. În același timp, arată că motivele invocate de autorul excepției privesc, în esență, modul de interpretare și de aplicare a legii, ceea ce excedează competenței Curții

Constituționale, interpretarea normei juridice în procesul de aplicare a legii fiind un atribut exclusiv al instanței de judecată. Menționează că prevederile art. 79 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, având următorul cuprins: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, respectiv ale art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și a prevederilor art. 6 referitoare

la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorii excepției și în prezenta cauză, și cu o motivare identică. Astfel, prin Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, reținând că, în esență, aspectele invocate în motivarea excepției reprezintă, în realitate, probleme de interpretare și aplicare a legii, ce sunt de competența instanțelor de judecată, iar nu a instanței de contencios constituțional.

De asemenea, Curtea a reținut că eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București și Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București în dosarele nr. 1.046/120/2009, nr. 1.541/120/2009, nr. 400/120/2008, nr. 1.543/120/2009, nr. 971/120/2009, nr. 30/120/2009, nr. 5.785/120/2008, nr. 739/120/2009, nr. 1.130/120/2009 și nr. 4.145/120/2008 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă, în dosarele nr. 529/90/2009, nr. 528/90/2009, nr. 526/90/2009, nr. 523/90/2009, nr. 132/90/2009, nr. 873/90/2009, nr. 3.066/90/2008, nr. 180/90/2009, nr. 181/90/2009, nr. 3.484/90/2008, nr. 872/90/2009, nr. 2.143/90/2009, nr. 3.780/90/2008, nr. 869/90/2009, nr. 606/90/2009, nr. 2.911/90/2008, nr. 2.917/90/2008, nr. 2.918/90/2008, nr. 2.922/90/2008, nr. 2.924/90/2008, nr. 2.925/90/2008, nr. 3.118/90/2008, nr. 3.235/90/2008, nr. 3.952/90/2008, nr. 663/90/2009, nr. 605/90/2009, nr. 1.391/90/2009, nr. 871/90/2009 și nr. 604/90/2009 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, și în dosarele nr. 305/42/2009 și nr. 311/42/2009 ale Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.412

din 3 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Spitalul Clinic de Urgență „Sfântul Apostol Andrei” Galați în Dosarul nr. 1.300/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.300/121/2009, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Spitalul Clinic de Urgență „Sfântul Apostol Andrei” Galați într-un dosar având ca obiect un conflict de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 și art. 21 privind liberul acces la justiție din Constituția României și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece relațiile de muncă dintre angajator și angajat se întemeiază pe o convenție — contractul individual de muncă, de unde rezultă că sancțiunea pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute în textul de lege criticat nu poate fi nulitatea absolută a deciziei, ci, eventual, nulitatea relativă.

Tribunalul Galați — Secția civilă consideră că textul legal criticat este constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, dispoziții ce au următorul conținut: „*Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:*

a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;

b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamental intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;

c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;

d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;

e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;

f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.”

Examinând excepția, Curtea constată că textul de lege criticat se înscrie printre cele care au ca scop asigurarea stabilității raporturilor de muncă, a desfășurării acestora în condiții de legalitate și a respectării drepturilor și îndatoririlor ambelor părți ale raportului juridic de muncă. În același timp, sunt menite să asigure apărarea drepturilor și intereselor legitime ale salariatului, având în vedere poziția obiectiv dominantă a angajatorului în desfășurarea raportului de muncă.

Aplicarea sancțiunilor disciplinare și, în mod special, încetarea raportului de muncă din voința unilaterală a angajatorului sunt permise cu respectarea unor condiții de fond și de formă rigurose reglementate de legislația muncii, în scopul prevenirii eventualelor conduite abuzive ale angajatorului.

Mențiunile și precizările pe care în mod obligatoriu trebuie să le conțină decizia de aplicare a sancțiunii disciplinare au rolul, în primul rând, de a-l informa concret și complet pe salariat cu privire la faptele, motivele și temeiurile de drept pentru care i se aplică sancțiunea, inclusiv cu privire la căile de atac și termenele în care are dreptul să constate temeinicia și legalitatea măsurilor dispuse din voința unilaterală a angajatorului.

Angajatorul, întrucât deține toate datele, probele și informațiile pe care se întemeiază măsura dispusă, trebuie să facă dovada temeiniciei și legalității acelei măsuri, salariatul putând doar să le combată prin alte dovezi pertinente. Astfel, mențiunile și precizările prevăzute de textul de lege sunt necesare și pentru instanța judecătorească, în vederea soluționării legale și temeinice a eventualelor litigii determinate de actul angajatorului.

De altfel, aceste considerente au fost reținute și prin Decizia nr. 319 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 3 mai 2007 și prin Decizia nr. 383 din 7 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, când, analizând conformitatea art. 268 din Codul muncii cu dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 45 din Constituție, Curtea a respins criticile formulate ca fiind neîntemeiate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Spitalul Clinic de Urgență „Sfântul Apostol Andrei” Galați în Dosarul nr. 1.300/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.466

din 10 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 8 și art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în întregul ei, art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și a ordonanței de urgență în întregul ei, art. 3 alin. (1) lit. g) și h), art. 10 alin. (1) și (2), art. 13, art. 19 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, precum și a ordonanței în întregul ei

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 8 și art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în întregul ei, art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și a ordonanței de urgență în întregul ei, art. 3 alin. (1) lit. g) și h), art. 10 alin. (1) și (2), art. 13, art. 19 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, precum și a ordonanței în întregul ei, excepție ridicată de Armand Gabriel Bobocea în Dosarul nr. 6.678/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, precum și partea Camera Consultanților Fiscali, prin avocat, lipsind

celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care, în esență, solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Camerei Consultanților Fiscali solicită, în principal, respingerea excepției ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că înființarea Camerei Consultanților Fiscali are drept scop îmbunătățirea relațiilor dintre contribuabil și organele fiscale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.678/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 8 și art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în întregul ei, art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și a**

ordonanței de urgență în întregul ei, art. 3 alin. (1) lit. g) și h), art. 10 alin. (1) și (2), art. 13, art. 19 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, precum și a ordonanței în întregul ei, excepție ridicată de Armand Gabriel Bobocea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni împotriva unui refuz de acordare a unor drepturi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că înființarea Camerei Consultanților Fiscali printr-o ordonanță a Guvernului este neconstituțională. Se susține că Guvernul poate înființa organe de specialitate în subordinea sa, însă asociațiile profesionale se pot constitui numai în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 și, deci, prin definiție, nu sunt în subordinea Guvernului. Se arată că, în acest mod, Guvernul a instituit un serviciu obligatoriu în folosul unui grup de persoane, cu statut de monopol în privința certificării declarațiilor fiscale, ceea ce are drept efect înlocuirea, în timp, a contabililor autorizați și eliminarea acestora de pe piața de muncă. Astfel, este încălcat dreptul contabililor autorizați de a-și exercita profesia, iar Camera Consultanților Fiscali poate fi considerată o organizație cu caracter secret.

Se mai apreciază că Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 și Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 sunt neconstituționale întrucât au fost adoptate ca legi ordinare, deși ambele modifică legi cu caracter organic. Mai mult, Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 încalcă și art. 136 alin. (4) din Constituție, întrucât a prevăzut acordarea cu titlu gratuit a unui sediu Camerei Consultanților Fiscali. Se susține că experții contabili care vor să se înscrie în Camera Consultanților Fiscali vor fi obligați să plătească contribuții financiare unei persoane juridice fără scop lucrativ. Prin dreptul acordat Camerei Consultanților Fiscali de a retrage carnetul profesional de consultant fiscal se ajunge la substituirea puterii judecătorești, numai aceasta din urmă având competența să se pronunțe într-o asemenea situație.

Modificarea art. 13 lit. g), art. 19 alin. (1) pct. c) și alin. (2) lit. c) și a art. 25 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 prin amendament adoptat numai de Camera Deputaților este considerată a fi o încălcare a principiului bicameralismului. Mai mult, se arată că Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 cuprinde dispoziții de drept penal substanțial, domeniu care poate fi reglementat doar prin lege organică.

De asemenea, în opinia autorului excepției, Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 a fost respinsă de către Parlament, întrucât Camera Deputaților, ca for decizional, în ședința din 12 februarie 2008, a respins raportul de adoptare a proiectului de lege de aprobare a ordonanței. Mai mult, se arată că, în urma votului de respingere, comisia sesizată în fond a propus din nou un raport de adoptare a proiectului de lege de aprobare a ordonanței, deși ar fi trebuit să propună un raport de respingere. Astfel, în cazul în care s-ar fi respins și acest raport, s-ar fi votat, pe această procedură, până când votul ar fi fost favorabil Guvernului.

Cu privire la prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008, se consideră că sunt contrare accesului liber la justiție, întrucât au fost adoptate în scopul blocării acestui drept fundamental.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 8 și art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ordonanța în ansamblul ei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, ale art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ordonanța de urgență în ansamblul ei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 3 martie 2008, art. 3 alin. (1) lit. g) și h), art. 10 alin. (1) și (2), art. 13, art. 19 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, precum și ordonanța în ansamblul ei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 1 septembrie 2001. Astfel, textele legale criticate în mod punctual ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. I pct. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007: „*După alineatul (4) al articolului 83 [din Codul de procedură fiscală] se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:*

(5) Declarațiile fiscale anuale ale contribuabililor persoane juridice vor fi certificate de către un consultant fiscal, în condițiile legii, cu excepția celor pentru care este obligatorie auditarea.”;

— Art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007: „*(2) Dispozițiile art. I pct. 8 [art. 83 alin. (5) din Codul de procedură fiscală — s.n.] se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2008, pentru declarațiile anuale aferente anului 2007*”;

— Art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008: „*(2) Aplicarea prevederilor art. 83 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă până la 1 ianuarie 2010.*”;

— Art. 3 alin. (1) lit. g) și h) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001: „*(1) Activitatea de consultanță fiscală constă în: [...] g) realizarea de expertize fiscale la solicitarea organelor judecătorești, organelor de cercetare penală, organelor fiscale sau a altor părți interesate;*

h) asistență fiscală în cauzele aflate pe rolul unei autorități jurisdicționale.”;

— Art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001: „*(1) Camera Consultanților Fiscali este organizație profesională de utilitate publică, persoană juridică fără scop lucrativ, cu sediul în municipiul București, str. Apolodor nr. 17,*

sectorul 5. Sediul respectiv este acordat de Guvern în folosință gratuită până la data la care veniturile Camerei Consultanților Fiscali permit achiziționarea unui sediu propriu, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2012.

(2) Camera Consultanților Fiscali, denumită în continuare Camera, se organizează și funcționează în baza unui regulament de organizare și funcționare propriu, aprobat prin hotărâre a Consiliului superior al Camerei”.

— Art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001: „Camera își acoperă cheltuielile din venituri proprii care se constituie din:

- a) taxa de autorizare a societăților comerciale de consultanță fiscală;
- b) taxa de înscriere în evidența Camerei;
- c) cotizațiile membrilor Camerei;
- d) încasări din vânzarea publicațiilor proprii;
- e) donații și sponsorizări;
- f) taxa de înscriere la examenul pentru atribuirea calității de consultant fiscal;
- g) alte venituri din activitatea Camerei”.

— Art. 19 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001: „Carnetul profesional de consultant fiscal, respectiv autorizația de funcționare, se retrage consultanților fiscali în următoarele situații:

1. În cazul persoanelor fizice:

- a) când atribuirea calității de consultant fiscal a fost obținută ca urmare a săvârșirii infracțiunii de fals și uz de fals;
- b) când consultantul fiscal încalcă prevederile Codului privind conduita etică și profesională în domeniul consultanței fiscale;
- c) în caz de neplată a cotizației timp de 12 luni consecutive.

2. În cazul persoanelor juridice, în situația în care:

- a) societatea comercială s-a dizolvat;
- b) după data de înregistrare la Cameră se constată că nu mai îndeplinesc condițiile legale de funcționare potrivit prezentei ordonanțe și Regulamentului de organizare și funcționare al Camerei;
- c) în caz de neplată a cotizației timp de 12 luni consecutive”.

— Art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001: „(1) În cazul retragerii carnetului profesional de consultant fiscal sau a autorizației societăților comerciale de consultanță fiscală se interzic acestora practicarea profesiei și utilizarea titlului de consultant fiscal sau a denumirii de societate comercială de consultanță fiscală.

(2) Împotriva deciziei de retragere a carnetului profesional de consultant fiscal sau a autorizației de funcționare se poate formula plângere în justiție, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 2 privind suveranitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 40 alin. (1) și (4) privind dreptul de asociere, art. 44 privind proprietatea privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 54 alin. (2) privind fidelitatea față de țară, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 69 privind mandatul reprezentativ, art. 73 alin. (3) lit. h) privind domeniul de reglementare al legilor organice, art. 76 privind adoptarea legilor și hotărârilor, art. 108 alin. (3) privind actele Guvernului, art. 115 alin. (1), (4) și (5) privind delegarea legislativă, art. 117 alin. (2) și (3) privind înființarea

organelor de specialitate în subordinea Guvernului și ministerelor, respectiv a autorităților administrative autonome, art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare, art. 135 privind economia, art. 136 privind proprietatea, art. 137 alin. (1) privind sistemul financiar și art. 139 alin. (1) privind impozitele, taxele și alte contribuții. Totodată, sunt invocate dispozițiile art. 4 și art. 9 din Directiva 84/253/CEE privind autorizarea persoanelor care răspund de controlul legal al documentelor contabile, precum și cele ale Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

1. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 47/2007 în ansamblul ei și, implicit, a celor ale art. 1 pct. 8 din ordonanța menționată, Curtea reține că, deși legea de aprobare a acestei ordonanțe a fost adoptată după o procedură parlamentară discutabilă, nu este de competența instanței constituționale să controleze modalitatea în care sunt puse în aplicare Regulamentele celor două Camere ale Parlamentului în procesul legislativ. Astfel, respingerea, la data de 12 februarie 2008, de Camera Deputaților a proiectului de lege de aprobare a Ordonanței Guvernului nr. 47/2007 nu putea duce la aplicarea de către Președintele Camerei Deputaților a dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, potrivit cărora „după dezbaterea ultimului raport întocmit, dacă plenul Camerei nu reușește să adopte proiectul de lege referitor la ordonanță, în condițiile în care Camera Deputaților este Cameră decizională, respectivul proiect se va rediscuta în sesiunea următoare pornind de la forma cu care Camera a fost sesizată inițial pe baza ultimului raport întocmit de comisia sesizată în fond”. Este de forța evidenței că acest text se aplică numai în situațiile în care nu există cvorum sau nu se poate întruni o majoritate într-un sens sau altul în cazul legilor organice, dar, în niciun caz, nu poate viza situația în care voința majorității a fost în sensul respingerii proiectului de lege.

Însă acest aspect este unul care vizează în mod exclusiv procedura parlamentară de adoptare a legilor, fără a avea o semnificație de natură constituțională, astfel încât Curtea Constituțională nu își poate aroga competența de a cenzura modul în care Camera Deputaților sau Senatul își pun în aplicare propriile regulamente.

În fine, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate ce privește art. 11 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 este inadmisibilă, întrucât, la momentul soluționării prezentei cauzei, textul criticat și-a epuizat efectele juridice, nemaifiind în vigoare în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

2. Curtea reține că prevederile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 sunt constituționale, întrucât acestea doar prorogă aplicarea art. 83 alin. (5) din Codul de procedură fiscală. Or, prorogarea, ca procedeu în sine, nu este decât un mijloc de tehnică legislativă aflat la îndemâna legiuitorului pentru a surmonta eventualele dificultăți apărute în aplicarea efectivă a legii și pentru a evita lipsirea de eficiență a legii în procesul de aplicare a acesteia. În aceste condiții, în cauza de față, nu se poate reține că se încalcă accesul liber la justiție al cetățenilor din moment ce prorogarea aplicării art. 83 alin. (5) din Codul de procedură fiscală a avut în vedere motive ce țin de aplicarea eficientă a legii.

3. Potrivit art. 10 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001, cu modificările și completările ulterioare, Camera Consultanților Fiscali este organizație profesională de utilitate

publică, persoană juridică fără scop lucrativ, cu sediul în municipiul București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5. Sediul respectiv este acordat de Guvern în folosință gratuită până la data la care veniturile Camerei Consultanților Fiscali permit achiziționarea unui sediu propriu, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2012.

Critica autorului excepției în sensul că această Cameră a Consultanților Fiscali trebuia să se supună regulilor de înființare prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 este neîntemeiată, întrucât chiar această ordonanță prevede la art. 85 că persoanele juridice de utilitate publică — asociații, fundații sau alte organizații de acest fel — înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public nu intră sub incidența prevederilor acestei ordonanțe, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor. Mai mult, Curtea reține faptul că ordinele profesionale, cum este și cel al consultanților fiscali, au un regim juridic mixt, ele ținând atât de dreptul public, cât și de cel privat. Totuși, aceste ordine sunt înzestrate cu putere de reglementare distinctă, ceea ce le apropie mai mult de dreptul public, elementele de drept privat vizând doar structura și organizarea lor internă. Sancțiunile aplicate de un ordin profesional membrilor săi se materializează în acte administrative asimilate, care pot fi atacate în contencios-administrativ [a se vedea, în acest sens, spre exemplu, art. 20 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001]. În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (4), art. 2, art. 16 alin. (1), art. 9, art. 21 alin. (1)—(3), art. 40, art. 126 alin. (5) din Constituție.

Referitor la invocarea încălcării principiului constituțional al bicameralismului, se constată că atât timp cât Camera Deputaților este cameră decizională, aceasta poate introduce în textul legii prevederi noi care țin de competența sa decizională și care au legătură directă și indisolubilă cu textul inițial al proiectului sau propunerii legislative. Prin urmare, nu este obligatoriu ca ambele camere să se pronunțe pe o prevedere legală, ci este suficient în situația mai sus enunțată ca numai o Cameră, cea decizională, să se pronunțe. De asemenea, se

reține că instanța constituțională, în analiza distincției lege ordinară—lege organică, a adoptat criteriul material (Decizia nr. 787/2009), astfel că modificarea unei legi adoptate ca lege organică nu califică domeniul reglementat ca fiind de domeniul legii organice. Astfel, o lege adoptată ca lege organică poate cuprinde atât reglementări de natura legii ordinare, cât și organice, fără ca acest lucru să însemne că domeniul ce ar aparține legii ordinare nu ar putea fi modificat ulterior printr-o lege ordinară. În caz contrar, s-ar ajunge la situația de a adăuga la domeniile rezervate legii organice enumerate în mod expres și limitativ prin Constituție. În cauza de față, Curtea constată că ordonanțele criticate reglementează domenii care aparțin legilor ordinare și de aceea au fost aprobate prin legi ordinare. Faptul că actul normativ în cauză modifică o lege adoptată ca lege organică nu înseamnă că reglementează într-un domeniu al legii organice. Având în vedere cele de mai sus, nu se poate reține încălcarea art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție.

Acordarea cu titlu gratuit a unui sediu unui ordin profesional nu este contrar art. 136 alin. (4) din Constituție, fiind, de fapt, o expresie a tezei finale a acestui text constituțional — bunurile proprietate publică pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

Curtea reține că textele constituționale ale art. 44 privind proprietatea privată, art. 54 alin. (2) privind fidelitatea față de țară, art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale, art. 69 privind mandatul reprezentativ, art. 108 alin. (3) privind actele Guvernului, art. 115 alin. (1), (4) și (5) privind delegarea legislativă, art. 135 privind economia, art. 137 alin. (1) privind sistemul financiar și art. 139 alin. (1) privind impozitele, taxele și alte contribuții nu au relevanță în cauză.

În fine, se constată că Directiva nr. 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale sau Directiva 2006/43/CE din 17 mai 2006 a Parlamentului European și a Consiliului privind auditul statutar al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a directivelor Consiliului 78/660/CEE și 83/349/CEE și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Armand Gabriel Bobocea în Dosarul nr. 6.678/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în întregul ei, art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și a ordonanței de urgență în întregul ei, art. 3 alin. (1) lit. g) și h), art. 10 alin. (1) și (2), art. 13, art. 19 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, precum și a ordonanței în întregul ei, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.510

din 17 noiembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 11
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Alexandru Gherghe și Alexandrina Gherghe în Dosarul nr. 42.079/3/2005 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 42.079/3/2005, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alexandru Gherghe și Alexandrina Gherghe într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată, în esență, că prevederile de lege criticate încalcă dreptul de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil, întrucât experții care funcționează în cadrul Direcției Naționale Anticorupție nu pot fi obiectivi și imparțiali, având în vedere că sunt subordonați procurorului D.N.A., sunt angajați ai acestei structuri și sunt numiți prin ordin al procurorului-șef al secției. Arată că expertiza sau constatarea făcută de specialistul D.N.A. constituie probă în procesul penal, dar aceasta nu este administrată la fel ca în cazul expertizelor și constatărilor prevăzute de Codul de procedură penală, când expertul este numit de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată și fiecare dintre părți are dreptul să ceară ca un expert recomandat de ea să participe la efectuarea expertizei. Autorii excepției arată că, în opinia lor, justiția nu este unică, imparțială și egală pentru toți, întrucât, în faza de urmărire penală,

persoanele acuzate și cercetate de D.N.A. nu pot să își exercite drepturile prevăzute de Codul de procedură penală în ceea ce privește administrarea probei cu expertiza sau constatarea tehnico-științifică, spre deosebire de cele care sunt cercetate de alte parchete și care beneficiază de probe administrate în mod corect. Susțin, totodată, că se încalcă principiul egalității armelor, constând în posibilitatea tuturor părților din proces de a beneficia de șanse egale în ceea ce privește prezentarea cauzei, astfel încât nimeni să nu aibă un avantaj substanțial asupra adversarului său. Precizează că nici procurorul D.N.A. care folosește experți angajați, numiți prin ordin, nu poate fi un procuror imparțial, proba cu expertiza nefiind o probă administrată de acesta potrivit dispozițiilor legale prevăzute de Codul de procedură penală.

Tribunalul București — Secția a II-a penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege ce formează obiect al excepției sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 6: „ *Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori, ofițeri și agenți de poliție judiciară, specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic și în alte domenii, personal auxiliar de specialitate, precum și personal economic și administrativ, în limita posturilor prevăzute în statul de funcțiuni, aprobat potrivit legii.*”

— Art. 11: „*(1) În cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt numiți, prin ordin al procurorului șef al acestei direcții, cu avizul*

ministerelor de resort, specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția Națională Anticorupție. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile menționate în prezenta ordonanță de urgență. De asemenea, specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Constatarea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de specialiștii prevăzuți la alin. (1) constituie mijloc de probă, în condițiile legii.

(4) Constatările tehnico-științifice și expertizele pot fi efectuate și de alți specialiști sau experți din instituții publice sau private române sau străine, organizate potrivit legii, precum și de specialiști sau experți individuali autorizați sau recunoscuți, potrivit legii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 21 privind dreptul de acces liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare și art. 124 alin. (2) și (3) care stabilesc că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. De asemenea, sunt invocate și prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse la art. 5 — „Dreptul la libertate și la siguranță” și la art. 6 — „Dreptul la un proces echitabil”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin mai multe decizii, s-a mai pronunțat asupra prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, atât în ansamblul său, cât și cu privire la unele alineate ale acestuia. Examinând excepția sub aspectul unor critici similare, instanța de contencios constituțional a constatat constituționalitatea acestora. Pot fi amintite, exemplificativ, Decizia nr. 805 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Alexandru Gherghe și Alexandrina Gherghe în Dosarul nr. 42.079/3/2005 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	5	50	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	215	5	60	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	600	5	15	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	—	2.500	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	—	3.500	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 436152